

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyschinje a je tam za šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Rogate.

Jak. 1, 22—27.

Kaž epistola džěnža tydženja, tak tež džěnšnišča wo Božim słowje rěči. Bože słowo je našch najwóšebnišchi poklad abo schaz. Wono nam Božu radu a Bože skutki wošjewja a nam pucž sboža pokafuje. Wono naš č wěrje sbudžuje, naš č lubosći pohnuwa a nam wrota č wěcznej sbóžnosći wotewrja. Ale bohužel słowo Bože słowe na zohnowanju bohate skutkowanje pola naš wschittich wufonjeć njemóže, bohužel wschitzy, runjež Bože słowo maju, tola sbóžni njebudža. Na čim njeh pobrachuje?

Najprjedy, luby křesćijanjo, dyrbišch słowo Bože křisćecž. To žaneho samyšla nima, so Bóh č čłowštimi džěčimi rěči, hdyž te ani wjěbela nad tym nimaju, na njeho posłuchacž, hdyž so č džělami, prózami, starosćemi, sawjěbelenjemi tak wobczěžene, so do žyła sa Bože słowo žaneho čaša wysche nimaju. To je kamo wot so jašne, so so słowo Bože dyrbi křisćecž, hdyž ma nješmjertnu dušchu č wěcznej sbóžnosći wjesć, tak kaž dyrbi so wschědny Boži křěb jěsć, hdyž ma so čžela žiwjenje sdžeržecž. Ale kame posłuchanje niczo njecžini. Wdy dyrbimy jo prawje křisćecž. Daposchtol słowo Bože se schpihelom pschiruna. To je rěčazy schpihel, kotryž nam wjele napowjeda. To je wěrnosć lubowazy schpihel, kotryž budži, njeh so nam spodoba abo njespodoba. To je jašny, křuty, njewobwjertliwy schpihel. Kak pak wjele ludži čžini, hdyž psched tutym schpihelom steja? Č křwatkom a rosprósčeni do njeho

pohladnu a potom słowj pucž dale du. Rosšlobjeni na tutón schpihel, kotryž njeha jich rjenšich pokafacž hacž so, so drusy wot njeho wotwobrocža. A jaško drusy drje šebi wěrnosć prajicž dadža; woni drje so sacžetwjenja a hanibuja dla masanosće, kotruž wohladaju, a dla njeporjada, kotryž knježi, — ale hdyž wot spóšnacža č skutkei krocža, hdyž šebi po wodu du a čžedža njerjad wotmucž, a wschittón njeporjad wotpołożicž, duž naras wošlabnu, psched wobnowjenjom so naboja a tak so noweho čłowjeka njewobleku. Posłucharjo słowa so, ale niz čžinjerjo. Sta předomawnjom so hižo křisćeli, wjele stawow šwjateho pišma so wospjet čžitali, ale kaž ščina a wschelaka druha trawa pschi brjohach dale rosće, tak tež jich hřeči pschi brjohy Božeho słowa dale pschibywaju. Č lěni křesćizjenje, č tajšim křesćizianštwom so šami wobšchudžicze. Wy šebi myšlicze, posłuchanje na Bože słowo došaha; wo skutk wjele čžinicž njeje; wy šeze šwój dom na pěšć a žump a tonidlo natwarili. Hdyž so wichor sběha a žolmy so nawala a džiwje šathadžaja, tehdy woni waš a wasch dom do šwojeje mozy ščajnu a do hłubinow wěczneho ščajenja powrócža.

„Schtož pak nuts pohlada do došonjaneho šakonja frejoty a w nim wostanje, a njeje šapomnity posłuchar, ale skutka čžinjer: tón budže sbóžny w šwojim skutku.“ Gladaj hłuboko nuts do Božeho słowa; šhilej so na nj, so by jo wěsće widžik. Tehdy ty niz jeno njespóšnajesch, so so č hřečom a č hřešnym waschjom žyła womasany, ale tež, so so na šmjercž křory. Hdyž potom horze, špravne křisć so hanibowanja a rosćacža běža, potom je

tebje słowo Boże było i pręjemu Bohu spodobnemu skutkej dowjedło, i skutkej pokuty. Gdyż ty dale hiszczę ras hacz na dno pohladasz, by jeniczkeho czisteho a swjateho, twojeho Sbożnika a Wumoznika se słódkim ewangelijom, sakonjom swobody abo frejoty, pónal, a ty i modlenjom na kolena padnjesh pšched nim a taš pšchindžesh i skutkej wery. A nětko Bože swjate słowo we swojej wutrobje nohsch. Ty jo nješesh do swojeho domu, do swojeho wschédneho powołanja, na wschě swoje pucze, do tych dželow, staroscžow a napominanjow, spytowanjow a wojowanjow žiwjenja. Bože słowo je tebe na tajke waschnje zple do swojeje služby wšalo, wono zple twoje bycže wobknježa a postaja. W tym ty wostanjesh, w tym bo ty džen a bóle sakorjenish, w tym pschezo bohatsche plody namakash. D ty by sbožny w tajkim skutku.

Napospědk japoschtol tež na někotre plody pokasuje, kotrež bo pola tych namakaju, kiž by činjerjo słowa. Činjer słowa swój jasyl we wusdže džerzi. Swět wo hrěchach jasylka jara knadnje myšli, a tola je jene wusměšchaze słowo bližšchemu husto wěru a sbožnosč rubiko. Wobš bo napschecžiwne praschecž: Hdže je žadny hrěch, pschi kotrymž njeby jasyl i pschicžinu byl? — Činjer słowa šmilnu lubosč wufonja. Hdžež bo se swětnym waschnjom a lóschtom a hordosčzu wscho, šchtož je swjate, hani a šazpiva, a šytwa Božeho słowa bo i nohomaj tepze, bo wón šdaleny a njesmasany džerzi; ale šhudži a hubjeni, wudowy a šyroty jeho i šebi čahnu. Won jim ewangelijon na měštna starosčje a šrudoby pschinješe; wón trošcht šastyštanym wutrobam posčicži; wón pomoz w hětach nusy wobradži. Hdžž wón šlyšchi, kaš wosšchewjeni a trošchtowani šebi po nim žadaju, hdžž šylsy wješela w jich woczomaj wuhlada, hdžž šklóčzenja ruki pónawa, kaš džakowni šu, potom něšchto wopyta wo sbožnosčzi w tajkim skutku.

Tehodla, lubi šchescžijenjo, pschi Božim słowje wostančje a jo šlyšchče. Wostančje w domje Božim. Pschetož či, kiž šchčepjeni šu w Knjesowym domje, budža w pschitwarkach našeho Boha bo šaselenič. A hacž bo runje šestarja, dha wschaš budža ščžecž, plódni a čerstwi. Ale njebudžče jeno pošlucharjo, budžče tež činjerjo słowa, šo byšchče bo šami wo swoju sbožnosč nješebali.

To słowo žohnuj wón
Nětk psches móż swjatoš' Duchy,
So ducha Boha ma
A na šwět njepošlucha,
So našcha wěra bo
Do šmjercže nješhablje,
So pschezo džělawscha
Psches wěrnmu lubosč je. Šamjen.

M. H.

Rogate.

(Jan 16, 24b.)

Słóš (163): Luby Jesu! my šmy tu —.

Prosčče nětko dowěrnje, Kaž bo džěčžom Božim šlyšcha!
Wóčžez miłosčžiwny je, — Wopomni to džě, luba ducha!
Jesusa dla Wóčžez dawa Nježódnym nam džěčži prawa.

Dha je šbože najwješče Škicžene nam šhudym i hnady,
Hdžž wschu potrebu nam čže Daricž Wóčžez džěčžom rady;
Ššyn je lubowany jeho Žórlo ša naš šboža wscheho.

Budžecze—li prošycž joh' Lubje w Šesufowym mjenje,
Šapowjedžicž njecha bo Dobročiwny Wóčžez ženje;
Lubosč jeho njeje mała; Bohacže wón pschezo dawa!

Bracž my šhudži móžemy Š bohatsčwa tu wschitžy jeho,
Čžehož potrebni hdž šmy; Šerbštwy krašnosč nješesteho
Nam paš junu wobradži, Hdžž šmy domoj dozpili! —

Galleluja šbožowni Šižo tudy šaspěwajmy,
Š Šesufom bo i radošči Na pucž i žylej duchu šajmy!
Lubosč Boža njech naš čžehnje, W Šesufowym džimny mjenje! —
U.

Na Bože spěče.

Jesuf, Knjes nješestow a šemje, — „ša głowu na
wschitko žyrkwi postajeny“.

(Ešef. 1, 20—23.)

Słóš (W. miš. harš., čžo. 194): Hdže je Šesuf, moja radošč? —

Sbožnik našch je powyšcheny
Wšyche wschitkich nješestow;
Še wschoh' horja wumoženy
Še dom i Wótžej Šsrėdnik šchol,
Na šwěče ras šchžžowany,
Hdžž dolh ša naš placžesche,
Š čžescžu nětko kónowany,
Ššedži i Wótžom na stole!

Ššynnosč Wóčžez jeho Božu
Wopokasal šwoju je,
Hdžž joh' i našchemu je šbožu
Wóžnje wumjedl se šmjercže;
Š rowa jeho wubudžiwšchi,
Hdžež Knjes morny ležesche,
Šeho čžělo pschekrašniwšchi
Na trón šwój joh' šadžil je.

Wšyche šerschczinštwy a mozy,
Wšchitke knještwy, krašnosčje
Š čžaknej' šajil joh' je próžy,
Šotruž ša naš měšesche,
A na wschitko, šchtož ma mjeno
Na šemi a na nješju,
Ščžinil Wótž je jeho jeno
Ša Knjesa nam i lěpschemu!

Wschitko pod nohi je jeho
Šodał Wóčžez krašnosčje,
Knjesa wóšta nješesteho
Ščžinil Ššyna lubosčje;
Žyrkwi ša głowu na wschitko,
Šodamnosč wón Wótžowa,
Šostajeny i čžescžu nětko
Knježi, kiž móż wschitku ma!

Žyrtej čžělo je wschaš jeho,
Kiž je Knjes wschoh' štworjenja;
Dopjelnosč je wona teho,
Kiž wscho we wschěch napjelnja.
Słowa našcha krašna knježi
W nješestach a na šemi;
A nohomaj šwět jemu leži,
Kiž je w Božej krašnosčzi.

Słowy ł njebyu posbėhujmy,
 Horje ł wėcznej kraŕnosći!
 Sa Jesuŕom pohladujmy,
 Sa nim czechńmy ł radoścĩ;
 Widźecź budźemy my jeho
 Sunu ł Wótzom na stole,
 Czėrpacź pschekraŕnjeni ł njeho
 Mėr a wėczne ŕiwjenje! —

Halleluja! — samyŕkajmy
 Powołani ł sbóŕnosći,
 Czėscź a khwalbu Knjesej prajmy
 Seho droho kupjeni!
 Ėrbstwo nam je sawėjcėzene,
 Wotewrjeny wótzny dom,
 Dźecźi Boŕe wumozėene
 Czėhnjemy sa Jesuŕom! —

U.

Saŕne wobrocėnje.

Wėrne a wuŕitne powjedańcźko se starschego czaŕa.

(Potracėwanje.)

Wot mojeho posbėdnjeho wopyta ŕem myŕlach ŕebi, so ł njej te kónzej khwata; tola wona bė hiŕcėze na poł lėta ŕiwa. Nje-nadŕimŕchi dostach ras ł khwatkom napiŕany liŕcźik. Sedny wojat jón pschinjeŕe, kiŕ ŕo na pohladanje jara pėtny, dobrocėwjeje wutrobny a poboŕny bycź ŕdasche.

„Knjes duchowny“, wón prajesche, „W... Marijnaj starschej ŕcėzetaj mje ł Wam ł tej wutrobnej próstwu, so byŕcėze ł nimaj pschischi; wonaj mataj wulke ŕadanje po Wami. S jeju dźowku jara te kónzej khwata.“

Snajecze Wy jeju dźowku hiŕom dawno? ŕo na to prajach.

„Nėhdźe nėkotre njeŕzele, knjes duchowny. Sa rad khorych wopytuju. Poboŕna woŕoba mi wo njej powjedasche, duŕ dźėch ł njej pohladacź, a ja ŕo Bohu dźakuju, so ŕym ju ŕesnał. Ros-rėcėwanja ł njej ŕu sa mnye jara ŕohnowane byle.“

Wi je lubo, ja prajach, so smėju na Wami, kaŕ ŕo nadŕijam, towaŕŕcha. Ėacź runje w jenajlej drascėze njeŕfmoj, ja ŕebi tola myŕlu, so pod jenym duchownym wodŕerjom ŕluŕimoj. Sa ł Wami póndu.

Sa bėch bórŕy hotowny. Mój towaŕŕch swjeŕeli mje wutrobnje psches ŕwoje duchapólne, poboŕne rėcėze. Wón mi wschelake powjedasche, ŕchtoŕ mi kraŕne ŕwėdcėjenja dawasche, kaŕ ł Marju po duschi jara derje steji.

„Wona je kraŕny dejmant, wón prajesche, kiŕ budźe ŕo skoro ł wjetŕchej jaŕnosću ŕwėcėcź, dŕŕli hđze ŕadny dejmant na ŕemi.“

Wojat wjedŕiŕche mje po ŕchcėŕłach druhi pucź, Ėacź bėch Ėewał khodŕil, psches hórki a doły, w kotrychŕ tu a tam rėcėka ł zunim ŕchumjenjom bėŕesche. Pschi naju rėcėach ŕo namaj dołhi pucź rucėe miny. Saŕo bėchmoj ł domu Marijneju starscheju pschischiłoj, bėchmoj smėrom. Moja duscha bė polna myŕlow na ŕmjercź, wėcznosć a sbóŕnosć, jako tu khėŕu widźach, w kotrejŕ ŕwėrna, wėrjaza kchescėŕjanka na ŕmjertnym łoŕu leŕesche; a najŕterŕcho dźėŕche ŕo mojemu towaŕŕchej teŕ tał.

Ėluboka cŕischina knjeŕesche w zyłej wokolnosći. Ėeno w tych wulkiŕ ŕchtomach, kotreŕ pschi khėŕi stejachu, ŕchumjesche troŕŕku wėtr, a mi bė to, kaŕ bych cŕiche ŕaloŕcėjenje a ŕdychowanje ŕlyŕchal.

Sa cŕische khėŕne durje wotewrich. Nichtó njeŕŕhındze; wŕchudźom bė wŕcho smėrom. Wojat dźėŕche sa mnu. Mój ł ŕwinym durjam pschĩndźechmoj. Wone ŕo wotewrichu a „woni tu hiŕom ŕu, woni tu hiŕom ŕu!“ prajesche nan. Sa jemu ruku dach, ale njemóŕach jemu ŕaneho ŕłowa prajicź. Saŕo do jŕtwy ŕastupich, widźach wbohu staru macź a jeje ŕyna wulzy lubowanu

Marju dźerzecź. Ėsynowa ŕona ŕedźesche ł jeje nohomaj pola wofna, mėjesche dźecźo na klinje a plafasche jara.

Dwė abo tŕi woŕoby bėchu wo jŕtwje, so bychu we wschėm ł pomozny byle, ŕchtoŕ luboscź abo nusa ŕebi ŕadasche. Sa ŕyŕecħ ŕo ł łoŕu. Macź njemóŕesche plafacź, ale dŕs a dŕs ŕdychowasche Ėluboko a Ėladasche pał na mnye, pał na Marju. Ėŕlyŕy bėŕachu po liŕomaj bratra, tał so bė widźecź, kał wulzy lubo ŕwoju ŕotru ma. Wbohi stary nan stejesche teŕ ł nohomaj łoŕa a Ėladasche ŕrudnje na lubowane dźecźo, kotreŕ dŕrbjesche skoro ŕhubicź.

Marja mėjesche ŕwojej woczi ŕaŕbdjelenej a njebė mje Ėacź dotal pytnyła. Ale na jejnym błėdym a wotewŕatym wobliczu bė mėr Boŕi, kotryŕ wŕŕŕŕchi je dŕŕli wŕchitkón roŕom, poŕoj dobycza wupŕŕeŕtrjel.

Wojat poda mi po malej khwilzy bibliju a poŕafa ł porŕtom na jene mėŕtno. Sa pocėach rėcėcź a cŕitach te ŕłowa (1. Kor. 15, 55—57): „Ėdźe je, ŕmjercź, twoje ŕahadlo? Ėdźe je, Ėela, twoje dobycze? Ėsmjercze ŕahadlo pał je Ėrėch, a Ėrėcha mój je ŕakón. Ale Bohu budź dźak, kiŕ nam dobycze dawa psches naschego Knjesa Ėesom Ėhryŕta.“

Mjes tym wotewri khora ŕwojej woczi. Na jejnym wobliczu ŕwėcėŕesche ŕo nėŕchto kaŕ pruha bójŕeho ŕwėtka, jako wona se ŕłabym Ėłobom prajesche: „Dobycze! Dobycze! psches naschego Knjesa Ėesom Ėhryŕta.“ Na to ŕlehnŕ ŕo ŕaŕo ŕnał a njeŕedźbowasche na niŕoho, ŕchtoŕ tam bė.

Bohu budź dźak sa dobycze wėry, prajach ja.

„Ėaj, wopravdźe!“ dźesche wojat.

Nan posbėze ŕwojej woczi ł njebjeŕam a da psches to pónacź, so je jemu we wutrobje teŕ tał, Ėacź runje ŕaneho ŕłowa prajil njebėŕche.

Marja pschezo cėŕŕiŕcho dŕchasche. Sa jej na to prajach: Moja luba pschecėelniza, njeboli waŕ to, so waŕ tał dźerza?

„Łón Knjes cŕini so mnu jara po Ėnadźe“, wona wotmolwi Ėjeŕŕu wam nėłk jeho Boŕe ŕlubny droħe?

„Wone ŕu wŕchitke w Ėhryŕtuŕu Ėesoku Ėaj a Ėamjeń.“

Ėŕėpicze wy wjele?

„Sa cėŕpju tał po Ėnadźe, so skoro na to njeŕpomnjam.“

Ėał dobrocėwny je tola łón Knjes!

„Ėch kał malo ŕym ja teho dostojna!“

Wy budźecze jeho widźicź, kajkiŕ wón je.

„Sa ŕebi myŕlu — ja ŕo nadŕijam — ja to wėrju.“

Na to wona ŕdrėmny. Sa wobrocėch ŕo ł jejnej maczeri a dźach ł njej: Ėajke je to ŕboŕe, ŕchtoŕ ŕwoju dźowku tał bliŕko ł njebjeŕam widźi, kaŕ wy tu ŕwoju widźicze!

„Ė kajka by to Ėnada była, dźesche wona placzo, Ėdy by jejna stara macź jeno ł njej Ėicź mohła! Ėle, mój knjeze, ŕo dźėlicź, to je tał jara cėŕŕke!“

Sa ŕo nadŕijam, so budźecze wy psches Boŕu Ėnadu a psches waschu wėru bórŕy ŕaŕo ł njeŕk ŕjednocėjena tam, Ėdźeŕ ŕo do wėcznosće wjazny dźėlicź njebudźemy. To dołho wjazny tracź njebudźe!

„Mój knjeze“, prajesche nan, „tale nadŕija mje troŕŕtuje; a dobrota teho Knjesa cŕini, so ŕym troŕŕtniŕchi a ŕym jemu wŕcho bóle do jeho wole podal dŕŕli prjedny.“

„Mój nano — moja maczi — dźesche dźowka, jako ŕaŕo wotuczi, wón je pschecėiwo mi dobrocėwny — ŕpuschcėejtaj ŕo na njeho — wón waju njewopuŕcėzi — khwaltaj jeho wėcznje!“

„Knjes duchowny, rjetny wona te mni se ŕłabym Ėłobom, ja ŕo wam sa wŕchu dobrotu dźakuju, kiŕ ŕcėe mi wopoŕasali — ja mam hiŕcėze jemu próstwu na waŕ — wy ŕcėe moju ŕotru pohrjebali — Ėzecze wy tał dobri bycź a mi tu ŕamu luboscź wopofacź?“

S wutrobu rad, ŕechze-li Bóh; wŕchitko dŕrbi ŕo ŕacź, kaŕ wy ŕebi ŕadacze.

„Sa ƚo wam dƚakuju, mój knjeŝe, — ja ƚo wam dƚakuju. — Hiŝeŝe jenu próŝtwu mam na waŝ — hdyž ja wjazy njebudu — ŝpomńe na mojeju ŝtarŝeju — wonaj ŝtaj ŝtaraj, ale ja ŝym teje dobreje nadŝije, ŝo je w jeju duŝchomaj tón dobry ŝkuf ŝapoczany — moja próŝtwa je wuŝŝyŝhana — ja waŝ proŝchu, pŝchińdŝe druhdy ŝ nimaj pohladacž — ja wjele wjazy rěczecž njemóžu, ale ŝa njeju chžu ja rěczecž — knjeŝ duchowny, dopomncze ƚo na njeju.“

ŝtarŝej jara ŝdychowawŝtaj a rěczewŝtaj někotre ŝłowa, a pŝeŝ to ŝo móŝewŝtaj ŝwojim ŝacžucžam wuras dacž, doŝta jeju wutroba polóžnoŝež.

Napofledku praŝchach ƚo Marje: Njenadpaduje waŝ ŝadhn dwěl abo ŝane ŝphtowanje waŝeje ŝbóžnoŝe dla?

„ŝane niŝ, knjeŝ duchowny — tón knjeŝ ŝo mnu jara lahodnje wobŝhadŝa — wón dawa mojej duŝchi mēr!“

ŝchto ŝebi wo czěmnym dole ŝnjercze myŝlicze, pŝeŝ kotryž dyrbicze něŝ hič?

„Wón czěmny njeje.“

ŝak to, ŝo niŝ?

„Mój knjeŝ mje pŝeŝ njón wjedŝe, a wón je moje ŝwětło a moje ŝboŝe.“

Wojicze ƚo, ŝo ŝmějeczze hiŝeŝe něŝchto czěrpjenjow ŝnjecž?

Ně! mój knjeŝ czini ŝo mnu jara hnadnje; na njeho móžu ƚo ŝpuŝečecž.“

Na to pŝchińdŝechu wimny na nju. ŝako běchu te nimo, wona ŝ nowa dŝeŝe: „Tón knjeŝ czini ŝo mnu jara hnadnje — knjeŝe, ja ŝym twoja — wumož mje — knjeŝe ŝeŝuŝo — lubny ŝbóžniko! — ŝeho frej wucžicž wot wŝchitŝich hrěchow — ŝchtó chze naŝ wotdŝelicž wot ŝhryŝtuŝoweje luboŝe? — ŝeho mjeno je kraŝne — Bohu budž dŝak — wón nam dohycze dawa — ja ŝym wumožena — o hnada, ŝmilnoŝež a dŝiw! — knjeŝe, wŝmi mojeho ducha horje! — Mój lubny knjeŝe — lubowanaj ŝtarŝej — mój bratiŝe, moji pŝečeljo, ja ƚo wot waŝ dŝělu — ale wŝchitko je derje — haj jara derje!“

Wona lehnny ƚo jaŝo ŝnaŝ. — Wny padŝechmy na ŝwoje kolena a modlachmy ƚo. — Tón knjeŝ bě ŝrjedŝa mjeŝ nami a ŝohnowawŝe naŝ.

Wona taŝ dohho hacž tam wotŝach, jaŝo ŝ ŝebi njepŝchińdŝe a njerěczewŝe ŝaneho ŝłowczka wjazy, kotrež by roŝymicž bylo. ŝa tam na to hiŝeŝe něhdŝe hodŝinu wotŝach, prjedy hacž ƚo jaŝo na dompuč podach. ŝako prjecž dŝěch, dach ji rufu a prajach: ŝhryŝtuŝ je to horjeŝtawanje a to ŝiwjenje! Wona ŝhwilku moju rufu dŝerzewŝe, ale njemóŝewŝe ani ŝwojej woczji wotewricž, ani mi ŝłowczka wjazy prajicž.

Wona bě potom něhdŝe dŝeŝacž hodŝinow dohho we womorje leŝala a napofledku w rukomaj ŝtarŝeju czishe w tym knjeŝu, kiž běŝe ŝ nej taŝ jara hnadnje czinił, ŝbóžnje wuŝnyla.

(ŝchichodnje dale.)

Wŝchelake ŝ bliŝka a ŝ daloka.

ŝ Rakeŝ. Hdyž běŝe powjeŝež wo wumalu woheńpluwazeje horny Weŝuw wutrobny ŝaŝtróžila, pŝchińdŝe druha naŝtróžaza powjeŝež wo ŝaloŝnym ŝemjerženju, kotrež wulki dŝěl měŝta San Franziŝko wupuŝcži. Tale powjeŝež woŝebje w naŝej wŝny wulke naŝtróženje ŝbudži, dofelž ŝtaj dwaj mlodaj Rakeczanaj, ŝhnaj knjeŝa zhrŝwinŝkeho pŝchedŝejiczerja a poŝladnika ŝliemanda w San Franziŝko ŝiwaj. Czim ŝrudniŝe a hróŝniŝe powjeŝež nowiny piŝachu, czim wjetŝe dŝeŝe dŝělbracze pŝeŝ znyu wjeŝ. Wny wŝchitŝy czujachmy ŝ wobohim nanom, kotryž běŝe w njewěŝtoŝcži wo lubymaj ŝynomaj, hacž ŝtaj hiŝeŝe ŝiwaj abo hacž ŝtaj teŝ pŝchi wulkim njewbožu ŝwoju ŝnjercž namakaloj. ŝ temu pŝchińdŝe ta

dohha njewěŝtoŝež, dofelž mějeŝe ƚo pŝeŝ 2 njedŝeli minycž, prjedy hacž móŝewŝe tu powjeŝež wot tam dońež. Hdyž běŝe njewěŝtoŝež kaŝ ŝtyŝniwa tuŝnota na wutrobach leŝala, běŝe wjeŝele ŝobuŝradowanje znyje wŝny czim wjetŝe, hdyž 7. meje knjeŝ ŝliemand liŝt jeneho ŝyna doŝta ŝ powjeŝež, ŝo je Wóh jeju w czeŝkim ŝtraŝe miŝoŝcziwje wobarnował. 12. meje dońdŝe liŝt druheho ŝyna. Wny ŝ dowolnoŝež knjeŝa ŝliemanda wobaj liŝtaj jeho lubeju ŝynow naŝchim czitarjam tudy podamy, ŝo bychu ŝ jeju rta a naŝhonjenja ŝlyŝcheli wo czeŝkim ŝemjerženju, kotrež je to měŝto potrjechilo:

1. liŝt ŝe San Franziŝko 20. haprleje.

Luby nano, bratiŝa a ŝotry!

Najczěŝiŝe ŝemjerženje, kotrež je ŝwět hdy měl, běŝe tudy pŝched 3 dnjemi rano 15 mjenŝchinow po 5. Wo nim běŝe na wŝchelacich měŝtnach woheń wudhrił, ŝa 12 hodŝin ƚo wŝchelake wohnje ŝjednocžichu, ŝo běŝe njemóžno haŝečež. Potom woheń twarjenja ŝcheroŝeje drohi pŝchimny, hdŝež ƚo najwjetŝe twarjenja a najwoŝebniŝe klamy ŝobu ŝpalichu. ŝa 2 dnjej běŝtej dwě ŝeczinje rjaneho měŝta roŝpadanki. Pałi ƚo hiŝeŝe dale, ale nadŝijeja ƚo, nad woheńjom dohycž. Woprawdŝity dŝiw je mjenowacz, ŝo ƚo wjazy twarjenjow njeje hromadu ŝyplo; ŝchaŝlo je ƚo ŝhětro: pŝeŝ 300 tyŝaz ludŝi je hjeŝ wobhdlenja. ŝłódna nuŝa pał tał wulka njeběŝe, kaŝ nowiny piŝaja. ŝa a Paul mějachmoji pŝeŝo wjazy jeŝež, hacž móžachmoji ŝeŝež. ŝa to móžemy ƚo naŝej wŝchnoŝczi dŝakowacz, kotraŝ hnydom je ŝwojim ŝaŝtaranjom a darami pŝchitŝwata. ŝa moju jedž njeŝym hacž dotal trjebał pjenjeŝka ŝapŝacžicž. Moje byhlenje, mój koŝr a teŝ měŝtno, hdŝež dŝělach, ŝu ƚo ŝpalile. ŝchi tym wŝchěm ŝmy wŝchitŝy dobreje nadŝije.

Wutrobnny poŝtrow wam wŝchitkim.“

Tał piŝe ŝtarŝchi ŝyn Jan ŝliemand; mlódiŝchi ŝyn Paul ŝliemand piŝe 25. haprleje tałe w ŝwojim liŝe:

„Luby nano!

ŝ tym chžu Wam ŝ krótka ŝdŝelicž wo naŝchich hróŝbnich wobŝtejnoŝežach w San Franziŝko. Bratr Jan je Wam hižom ŝdŝelił, ŝo ŝmy wulke ŝemjerženje a na to woheń mēli. ŝemjerženje hiŝeŝe kónza nima, kóždy dŝeń ƚo ŝemja ŝchaŝe, poŝledni króež pŝched hodŝinu. Woheń je nětko wobmjewomany. 3/4 měŝta je ƚo wotpalilo ŝa 2 dnjej. Tež wjele twarjenjow je hromadu padlo pŝeŝ ŝemjerženje; pŝeŝ 300,000 ludŝi je hjeŝ wobhdlenja. ŝow je ŝaloŝny napohlad. ŝa ŝym ƚo pŝeŝ wulke ŝboŝe ŝiwny wukhował. ŝemjerženje běŝe 18. haprleje rano 1/4 h. po 5. ŝa hižom 3 hodŝiny w pjeŝarni dŝělach, hdyž ƚo wona ŝaŝchaŝe a hromadu padaŝe. Murje ŝypachu ƚo dele na drohu. Wny běchmy 50 muŝi w pjeŝarni, ale ŝadhn njemóŝewŝe wupuč namakacz, pŝchetož na dobo běŝe czma. ŝa won pŝchińdŝech, hdyž běŝe najhórŝe nimo. Tež dŝenŝa je hiŝeŝe měŝto hacž na dalŝe do czěmnothy ŝhŝte, pŝchetož elektriŝke groty ŝu roŝtorhane a pŝunowe rowny roŝlamane. 2 dnjej ŝym teŝ dyrbjał na haŝny pod hołym njebjom ŝpacž, dofelž ƚo woheńja bojachmy w naŝchim wobhdlenju. Mojeho bratra Jana ŝym ŝ ŝebi wŝał, dofelž je ƚo jeho wobhdlenje wotpalilo.

Dwaj dnjej běŝe měŝto wot ŝwonkowneho ŝwēta wotŝamnjene a běŝe ŝtoro kaŝ hłódna nuŝa, dofelž běŝe ƚo wjele znyrobny ŝpalilo.

Wny pjeŝarjo mamy jara wjele dŝělacz a hłódna nuŝa je pŝeŝ ŝaŝtaranje wŝchnoŝež wotwobrocžena.

Proŝchu, poŝtrowež wŝchitŝich pŝečelow a ŝnathch. ŝa dyrbju pŝeŝtacž piŝacz, ƚo czmi a ŝwēza ƚo ŝaŝwēcicž njeŝmje.

ŝ najwutrobnniŝim poŝtrowjenjom.“

ŝwitowanje darow ŝa tydŝeń.